

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Η ΕΣΤΙΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΚΤΑΒΙΑ, νεαρά εθνεγής Ρωμαιο.
ΦΑΒΙΟΣ, άραβιανιστικός της.
ΜΑΡΚΟΣ, πατέρας της.

(Στην Ρωμαϊκή εποχή. Σ' ένα περιετόλιό ο Φάβιος και ή Οκταβία περιπατούν και συνομιλούν).

ΦΑΒΙΟΣ.— Νά λοιπόν, άγαπημένη μου 'Οκταβία, πού οι Θεοί εϋδόκησαν νά στεφανώσουν μέ βότανο και εϋτυχία την ερωτά μας! 'Από σήμερα είσαι ή λατρευτή μου μνηστή.

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Ναι, Φάβιε... 'Η χαρά μου είνε μεγάλη. 'Αλλά δέν ξέρω γιατί μέ βασανίζει μία μυστική άνησυχία.

ΦΑΒΙΟΣ.— Τί άνησυχία, άγαπημένη μου;

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Σήμερα τό πρωί, μόλις ξύπνησα, κίτταξα από τό δάμα τόν ουρανό. Κι' άξαίρτα είδα ένα κοπάδι μαύρα χορβάτα νά περνούν. Αυτό μου φάνηκε πολύ κακός οίωναί για τί σημερινή ημέρα, άγαπημένη μου.

ΦΑΒΙΟΣ.— Μην άνησυχής, 'Οκταβία. 'Ηταν μία κακή σύμπτωση. 'Αλλοστε δέν βγαίνουν πάντα άληθινοί οι οίωναί. Κίτταξε αυτή τί στιγμή πόσο καθαρός είνε ο ουρανός. Είνε καταγάλανος σαν τί μάτια σου. 'Ας παρακαλέσουμε τούς Θεούς νά είνε πάντα έτσι φωτεινή και καθαρή κι' ή ζωή μας...

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Άχ, Φάβιε!

Οι Θεοί είνε κάποτε φρονετοί.

ΦΑΒΙΟΣ.— Μή βλαστημάς.

'Οκταβία. Οι Θεοί είνε άγαθοί.

Αίτοι θα μάς προστατεύουν πάντα.

Σε λίγες μέρες θα σέ άδηγησω νύχτη στό βωμό του 'Υμεναίου.

Θά μου δώσης εκεί τόν όρκο της παντοτεινής πίστωσης και θα μου πής πιστοστά στους Θεούς και στους άθροώτους: — «Όταν σ' άΓίσω, και έγω Γαία!»

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Ναι, άγαπημένη μου Φάβιε. Είθε να είνε έτσι.

'Η σεβαστή 'Ηρα άς μέ προστατεύη πάντα και ή σεμνή 'Εστία άς μέ συγχωρήσει...

ΦΑΒΙΟΣ.— Και σ' έσχατες για νά σέ συγχωρήσει;

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Την παρακάλεσα νά μ'ην είμαι έγω μία από τίς 'Εστιάδες πού θα έβλεψη σήμερα ο Καίσαρ. Αύτή τί στιγμή γίνεται ή κλήρωση, Φάβιε...

ΦΑΒΙΟΣ. (προσπαθώντας νά κρύψη την ταραχή του). Πόσο είσαι χαριτοπαλή! Καθώς ξέρεις, ο σεβαστός μας Καίσαρ θα διαλέξη μέ λαχρό τά όνόματα τόν νέον 'Εστιόδον.

ΟΚΤΑΒΙΑ. (ζωηρά).— Ναι, αλλά στον κατάλογο τόν όνομάτων είνε γραμμένο και τό δικό μου. 'Όλα αυτά τά όνόματα θα γραφούν σέ λαχρούς και ο Καίσαρ θα τραβήξη δέκα από αυτούς. 'Αν μεταξυ αυτών τόν δέκα όνομάτων είνε και τό δικό μου;

ΦΑΒΙΟΣ.— Δέν είνε καθόλου πιθανόν, 'Οκταβία. Είνε τόσο πολλές ή άρχοντοπούλες ή ύποψήφισες για 'Εστιάδες! 'Όχι, οι Θεοί δέν είνε τόσο σκληροί ώστε νά βελήσουν νά μάς χωρίσουν, άγάτη μου. 'Η τιμημένη θεά 'Εστία δέν θα καταδεχτή νά διαλέξη ως Ιερέα τίς μία άραβιανισμένη.

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Για φαντάσου όμως, άγαπημένη μου... 'Αν γίνει 'Εστίας δέν θα μέ ιδής ποτέ πάλι. Θα ζήσω μακριά από τόν κόσμο και μόνη μου φροντιδά τό είνε νά προσέχω την ιερή φωτιά. 'Αλλομονό μου, άν καμιά φορά βελήσω νά σέ ιδώ, θα μέ βάρουν ζωντανή! Θα μέ κλείσουν μέσα σ' ένα κενωτάριο, τού όποιον θα χτίσουν την είσοδο. Θα μου άφήσουν μόνο μέσα ένα ψωμί και μία στανάια νερό. Τού κείνου θα φωνάζω και θα οδύρομαι. Δέν θα μέ λυπηθή κανείς. Και θα πεθάνω όλομύνημα εκεί, μέσα στό σκοτάδι! 'Ω, πού ερχεται νά τρελαθώ!

ΦΑΒΙΟΣ. (άγκαλιάζοντας την). 'Οκταβία!... Μην τό σκέπτεσαι πάλι αυτά τά τρομερά πράγματα. Είνε φαντασίους σου. Είνε εφιάλτες πού σέ παιδεύουν άδικα. 'Εχω έμπιστοσύνη στους Θεούς. Δέν είνε δυνατόν νά είνε τόσο σκληροί.

'Ιερέα άδηγουμένη στό ναό της 'Εστίας

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Κι' όμως, Φάβιε! Φοβούμαι ότι δέν θα φορέσω τόν νυφικό πέπλο, τόν όποιο μου όφραίνουν ή δούλες μου, τραγουδώντας τραγούδια του 'Υμεναίου. Οι πικνοί λευκοί πέπλοι τής 'Εστιάδος, θα σκεπάσουν σαν άδιαπέραστα νέφη την αλήγη τής νεότητός μου...

ΦΑΒΙΟΣ.— 'Οκταβία! Σύνελε! Τά προσοθήματά σου δέν είνε δυνατόν νά είνε άληθινά...

ΟΚΤΑΒΙΑ.— 'Ερωτά!... Χρησώτερες μεζέ Θεέ, βοήθησέ με!...

ΦΑΒΙΟΣ.— Θα πάμε νά θυσιάσουμε δύο λευκά περιστέρια στον βωμό του μικρού και παντοδύναμου Θεού. 'Ησύχασε...

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Θα προσφέρω τά θυσιαστήρια μου κοσμήματα στην άφροσύννητη μητέρα του, την 'Αφροδίτη. Και στην 'Ηρα, την προστάτιδα τόν μελλοντίμου, θα θυσιάσω τά δύο θραιώτερα παγώνια μου...

ΦΑΒΙΟΣ.— Θα ούξουμε και στην άζοιμητή φλόγα πού κείρε στό βωμό τής 'Εστίας άκριβά θυμιάματα.

ΟΚΤΑΒΙΑ.— 'Ω, άς μάς λυπηθούν οι Θεοί!...

('Ερχεται ο πατήρας τής 'Οκταβίας, Μάρκος).

ΟΚΤΑΒΙΑ. (με άραχή).— Πατέρα!

ΜΑΡΚΟΣ. ('Επίσημα).—

'Οκταβία! Παρά μου! Δέν άνίχνιες πάλι ούτε σ' έμένα, ούτε στην Φάβιο...

ΟΚΤΑΒΙΑ. (Μ' άγωνία).— Πατή πατέρα; Πατέρα μου, γιατί μου τό λές αυτό;

ΜΑΡΚΟΣ.— Από σήμερα άνίχνιες στη πολυθεϊστική Θεά 'Εστία. Εϋδόκησε, ή θεία παρθένά νά είσαι κι' εσύ μία από τίς κόρες πού θα φορέσουν έφρετος τόν ιερό πέπλο τής 'Εστιάδος...

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Θεέ μου! Δυστυχία μου! Τά προσοθήματά μου ήσαν άληθινά! Φάβιε! Φάβιε! Πώς νά σωθώ;

ΜΑΡΚΟΣ.— Πώς νά σωθής; 'Εσύ, ή κόρη του πατριού Μάρκου, μιλάς έτσι; Πρέπει νά δοξάσης τί θεά για την τιμή πού σου κάνει.

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Φάβιε! Φάβιε! Δέν μπορείς νά μέ σώσεις;

ΦΑΒΙΟΣ. (συντετριμμένος).— Τί μπορώ νά κάνω, 'Οκταβία; Ποιός μπορεί ν' άντισταλή στη θέληση τόν Θεών;

ΜΑΡΚΟΣ.— Ξέρεις, κόρη μου, τί φοβερή είνε ή τιμωρία, όταν νά παραβάνει τούς όρκους της.

την όποιαν οι νόμοι επιβάλλουν στην 'Εστιάδα πού παραβάνει τούς όρκους της.

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Δέν ώρξιστρεκα άκόμα.

ΜΑΡΚΟΣ.— Αδιάφορο. 'Από σήμερα θεωρείσαι Ιερέα τής 'Εστιάς. Δέν είνε δυνατόν νά τό άποφυγής αυτό. Και δέν θα κερδίσης τίποτα άν λής ότι δέν δεχέσαι αυτή την τιμή. Θα ντρολιάσης τόν γέρο σου πατέρα. Κι' εσύ θα καταδικαστής σέ θάνατο!

ΟΚΤΑΒΙΑ.— Πότεια, θέλεις νά μέ χωριστής;

ΜΑΡΚΟΣ.— 'Αφού τό θέλουν οι Θεοί! Μά και ποιά τιμή μεγαλείτερου από αυτή μπορεί νά περιμένη μία παρθένά στη ζωή της; Θα σέ σέβονται και θα σέ τιμούν όλοι. Κι' άν καμιά φορά περνώντας από τούς δρόμους μέ τό φορεσιό σου, διακρίνεις άνάμεσα από τά κατεβασμένα τόν παρατετάματα, μία πένθημα συνοδεία, πού θα άδηγή έναν κατάδρο στο θάνατο, θάχης τό δικαίωμα νά την σταματήσης και νά ζητήσεις χάρι για τόν μελλοθάνατο. Κανείς δέν θα μωρή νά σού την άρνηθή.

ΟΚΤΑΒΙΑ.— 'Εγώ προτιμώ άπ' όλες αυτές τίς τιμές και τίς δόξες, τού Φαβίου μου την άγάπη...

ΦΑΒΙΟΣ. (θαλαζόντας).— 'Εγώ πάντα θα σ' αγαπώ, 'Οκταβία.

ΟΚΤΑΒΙΑ.— 'Αλλομονό μου!... 'Αλλομονό μου!... Ποτέ δέν θα σφιξώ στην άγκαλιά μου ένα παιδί δικό σου και δικό μου, Φάβιε...

ΦΑΒΙΟΣ.— 'Ετσι τό ήθελαν οι Θεοί, άγάτη μου.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ
ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ ΜΑΣ ΠΡΟ 94 ΕΤΩΝ

Μέχρι του 1836 η ταχυδρομική συγκοινωνία του κράτους μας διεξήγετο δυο φορές την εβδομάδα με τις επαρχίες και έξη φορές την εβδομάδα μεταξύ 'Αθηνών και έφτά πόλεων.

—'Η πόλεις αυτές που είχαν το προνόμιο να παίρνουν και να στέλνουν γράμματα έξω από της εβδομάδος, ήταν τα Μέγαρα, η Κόρινθος, το Αίγιο, η Πάτρα, το 'Αργος, το Ναύπλιο και η Τρίπολις.

—'Η ταχυδρομική συγκοινωνία μετά του έξωτερου διεξήγετο διά τεσσάρων πόλεων, των 'Αθηνών, των Πατρών, της Σύρου και της Λαμίας, όποτε η έπιστολές διεβιβάζοντο διά Ξηράς προς τη Βιέννη.

—Το άτιμώλιο που μετέφερε την άλληλογραφία για την Τουρκία αναχωρούσε δυο φορές το μήνα.

—'Επίσης δυο φορές το μήνα έφενγε ταχυδρομείο για την Γερμανία και για το Λονδίνο άνωξ του μηνός.

—Ταχυδρομικά γραφεία ύψιρχαν σ' όλες τις πρωτεύουσες των επαρχιών, καθώς και σε μερικές κομποπόλεις.

—'Όλα τα ταχυδρομεία μας ύψιρχον υπό τη Βασιλική Γεν. Διεύθυνση των Ταχυδρομείων, η όποια ήδρευε στις 'Αθήνας και της όποιος προϊστάτο ο Γ. Σκούφος.

—Τά τέλη των έπιστολών τότε έποικιλαν αναλόγως των διαφόρων άνωστάσεων που διήνυαν, έστω και άν δεν έπρόκειτο να εξέλθουν του κράτους.

—'Ένα άπλο γράμμα δηλαδή μετρίου βάρους έπληρωνε μιά δεκάρα για άπόστασι μέχρι 10 ώρων, δυο δεκάρες μέχρι 20 ώρων, τρεις δεκάρες μέχρι 30 ώρων κλπ.

—Τά γράμματα που άπεστέλλοντο στα νησιά, πλήρωναν, εκτός του κανονικού τέλους, και 10 λεπτά επί πλέον, τά δε συστημένα πλήρωναν το διπλάσιο των άπλών.

—Το ταχυδρομείο 'Αθηνών δεχόταν και μοιράζε έπιστολές από τις 10 π.μ. μέχρι των 2 μ.μ.

—Στις κυριότερες πόλεις ήταν διορισμένοι οι λεγόμενοι έπιστάται των Ταχυδρομείων.

—Στ' άλλα μέρη η ύπηρεσία διεξήγετο από το δήμαρχο, το λιμενάρχο, τον ύγειονόμο, οι όποιοι έπαιρναν έπιμισθιο για την ιδιαίτερη αυτή ύπηρεσία.

—Στά χρόνια της έπαναστάσεως δεν ύπηρεχον φυσικά ταχυδρομεία. Τά γράμματα τών καπετανέων και τών πολιτικών τά πήγαιναν στών πρὸς όν όρον, γρηγορόσοδοι, ακάματοι και σβέλιτοι πεζοδρόμοι, οι όποιοι διεύχιζαν έτσι ολόκληρη την 'Ελλάδα!...

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΟΚΤΑΒΙΑ.—'Είνε φθονεροί οι Θεοί! 'Εχουν δικαιο 'Ελληνες να τό λένε αυτό.

ΜΑΡΚΟΣ.—'Αυτά τά λόγια δεν πρέπει να τά προφέρουν τά χείλη μιάς 'Εστιάδος.

ΟΚΤΑΒΙΑ, (άπλώνοντας τό χέρι στὸν Φάβιο). Φάβιε!

ΦΑΒΙΟΣ, (σπρωχνόντας την). Μή!... Δεν πρέπει ν' άγγιξης έπάνω μου... Δεν πρέπει να ν' άγγιξω πειά. Θά ήταν έρωσουλιά! 'Εσαι μιά άσπιλη ίέρεια της 'Εστίας.

ΟΚΤΑΒΙΑ.—'Δεν είμαι πειά ή μηστή ή σου; Δεν μ' άγαπάς πειά; Ναι, δεν μ' άγαπάς. Και μιά μέρα ξεχνόντας με ολότελα, θά οδηγήσης μιάν άλλη στο βομύ του 'Υμεναίου.

ΦΑΒΙΟΣ.—'Όχι. Θά θυσιάσω κι' έγω την νεότη μου στην 'Αρτέμιδα, όπως ο 'Ιππόλυτος. Δεν θά παντρευτώ ποτέ. Και τώρα... Χαίρε μαι πάντα, 'Οκταβία!... Σεβαστή ίέρεια, πάναρη 'Εστίας, φύλαγε άκούμητη την ίερή φωτιά της Θεάς. Και μην ξεχνάς να δέσσει κάποτε κι' αυτόν που στην καρδιά του θά ζυή πάντα ή φλόγα της άγάπης σου... (Φεύγει).

ΟΚΤΑΒΙΑ, (πέφτοντας κάτω και κλαιόντας σπαρακτικά). Φάβιε!... Φάβιε!...

ΜΑΡΚΟΣ.—'Ετσι θέλησαν οι Θεοί, παιδί μου.

ΟΚΤΑΒΙΑ.—'Φθονεροί Θεοί!...

ΜΑΡΚΟΣ.—'Σωπα! Μή βλαστημάς!

ΟΚΤΑΒΙΑ.—'Φάβιε!...

ΜΑΡΚΟΣ.—'Σωπα! Τά χείλη σου δεν πρέπει να προφέρουν πειά κανένα όνομα άνδρός. 'Ιέρεια της 'Εστίας, σεβαστή και άσπιλη, έλα, σε περιμένουν ή άλλες 'Εστιάδες για να σου φορέσουν τὸν κατάλευκο πέπλο. 'Ελα!...

('Η 'Οκταβία σηκώνεται και όποστηριζομένη από τὸν πατέρα της προχωρεί σάν κατάδικος στὸν θάνατο, κλαιόντας άπελιειμμένα και ψιθυρίζοντας σπαρακτικά): Φάβιε! 'Αγάπη μου!...

'Ο ποιητής κ. Μιχ. 'Αργυροπούλος

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

ΣΜΥΡΝΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

('Από την προσεχώς εκδομένην συλλογήν του Σμυρναίου ποιητού κ. Μιχ. 'Αργυροπούλου)

Η ΜΠΥΡΝΟΒΑΔΙΑ

"Άλλοι τά γλέντια λαχαρούν κι' άλλοι τά πανηγύρια, με μεθυσού ποτήρια.
'Εγώ, για γλέντι και χορό και για μεθύσι μου, ένα έχω στο νού μου, 'Εσένα!
"Άλλοι ρημάζουν στη δουλειά και σβοην για τό χουσαφί, που θά χαρούν οι τάφοι...
Δουλειά και βιός κι' άνευρητα χουσαφια μαζομένη 'Εσύ σαι για τά μένα.
"Άλλοι τη δόξα έτάξανε κι' άτέλειωτο όνειρό τους και κλώθουν τὸν καπνὸ τους...
'Εγώ, για δόξα μου άφθαστη και για δύσρια δεμένα, λαγγυμένο μόνο 'Εσένα.
"Άλλοι ποιούν κι' άλλοι θρηνούν κι' άναστενάζουν άλλο: για πίκρα άγχη ή μεγάλη.
Τὸ συννεφάκι, που περνά στη σελήη σου, ώψιμένα, μπόρα καμψών για μένα.

Κι' όλοι τὸ χάρο μάχονται και τη ζωή αγαπάνε, τρομάζοντας που πάνε...
'Εγώ τὸ χάρο πολεμώ, μιά όχι ο φτωχός για μένα: για να μη χάσω 'Εσένα!

Η ΝΤΑΜΠΑΧΑΝΙΩΤΙΣΣΑ

Μωρή, τί με στραβοδέλετες; μωρή, τί γελάς; Και καλά να πής τί θές; Της καρδιάς σου δε μιλάς; Γιά, δεν ξέρεις ποιος με βάζει να μεθύ, μαθές; Κι' άν έμέθισα και τί; Την άγάτη έχω ζητή!

Σά μου δίνεις τόση πίκρα με την κάμα σου και με τυραννάς, πώς, σκληρή, θά να γλυκάνω τά φαρμάκια σου, π' όλο με περνάς; Κι' άν έγίνικα στυαί, ποιος την έχει τη ντροπή;

Δέ με θές; Ούτε σε θέλω, κι' ούτε σε θορώ; — κέρα με, χουσί μου! — Χίλιες δυο περνοιν κοπέλλες μπρός μου σε χορό μέσα στο μεθύσι μου. Κι' άν ζαλιότρικα και τί; 'Ο χορός καλά κρατεί.

Μωρή, φεύγεις; δεν κυττάεις πως γυρνάει ή γη; Πριν σε φάει, στάσου. Νά! τ' άστέρια είνε δικά μου: μιά σου προσταγή, κι' έγιναν δικά σου! Δέν τά θές κι' αυτά, χαχί; — Τὸ μεθύσι μου να ζή!

Η ΠΕΡΒΟΛΑΡΙΑ

Μωρ' σό, τί θεατρίστικες και μούδαλες ματαλάρια τραγύω στα γεμισμένα σου περβολαρία νάτα; Ποιος να σου πήρε τά μυαλά και σου τ' άφίρνε άδεια, και τὸ κορμί σου εφούσκωσε με της φρενιάς τά βάτα;

Πού νάν' ή ροδοζάχαρη στα δλάνοντα λαμιά σου, και ποινά ή φιλοζκήνητη κατάσπη τραχηλιά σου; Τά λεμονάκια σου γιατί τά θλίβεις μ' άποινά, που ελλόμμαιναν κι' έμάραιναν την κάθε λεμονιά;

Τὸ ποδαριό σου τί έκρυψε, σάν τὸ πουλιό, τη μήτη, που έρωτικά έμπανόβγαυε στὸ πλοημιστό γοδάκι; Πώς άπ' τ' άχρὸ τουλάρι σου, στὸν ήλιο σιννεφάκι, ποινά ή ματιά σου, που έπιξε στὸν έρωτα τζιροί;

Την αύγορέτα, που άνθιξε σ' όλόγυτα καλλιάρια κι' έπαιγε μύθο άπάνω τους κι' ό άνεμος φιλιάρια, πώς με πανέγιον λουλουδιών την άλλιαξες πανέρι και τάνιαξες στης χτένας σου τὸ κίτρινο τὸ χέρι;

Δέν είσαι κι' ή Περβολαρία, — και κρημα τη γενιά σου! της παντάνας τ' όνειρο και τὸ σερτό τὸ ταίρι

οις σερτά ερωτόμυαλα στο διάβα (του τ' άγέρι... Είσαι της σέρας λουλουδο κι' όχι τὸν (κάμπου... Για σου!

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ